

fastslaaet ved en Høiesteretsdom og altsaa slet ikke er noget nyt Paafund fra min Side.

Ordføreren (Hansen [Svendborg Amts 2den Valgkreds]): Den ærede Ordfører for Mindretallet begyndte med at sige, at han ikke vilde trætte Thinget med Udtalelser fra gammel Tid eller noget Lignende; det var i alt Fald Meningen. Jeg tror, at det ærede Medlem gjør fuldstændig rigtig heri, thi det vilde være ham umuligt at bringe sin nuværende Opfattelse i Overensstemmelse med, hvad der for ikke mange Aar tilbage var den almindelige Opfattelse i alle Kredse, overalt paa Rigsdagen i alle dens Afstygninger. Jeg tror altsaa, at det er meget fornuftigt af den ærede Ordfører for Mindretallet, at han ikke indlader sig paa at drage Udtalelser fra gammel Tid frem, thi det vilde kun blive til hans egen Glæde. Naar han saa mener at kunne dække sig med, at Forholdene, den Gang disse Udtalelser fremkom, vare ganske anderledes, end de efterhaanden ere blevne, og at hvad der nu er slet, er fremkommet paa Grund af Noget, man slet ikke har forudsat, saa er det jo ikke rigtigt. Den ærede Ordfører for Mindretallet maa vide, at disse Udtalelser gif jo netop ud paa, at Thinget gennem Finantsloven, ved at have Nøglen til Finantsklassen, havde Bæret imod en Regjering, der gif Veie, som man ikke kunde anse for heldbringende eller lykkelige for Landet. Det maa det ærede Medlem jo godt vide, og det er jo netop det, vi hævde her fra vor Side. Man har godt forudsat Muligheden af, at man kunne komme til at nægte Finantsloven, og man har ikke haft nogen Tanke om, at dette Thing skulde have en Bevillingspligt, som man engang har yttret Noget om fra Ministerbænken. Nei, man mente, at det var Ministeriet, som havde den Pligt at staffe sig en Finantslov, hvis det vilde vedblive sin Funktion, men at Thinget skulde have den Pligt at vedtage Finantsloven, give den til en Regjering, hvis Virksomhed man ikke ansaa for lykkeligende for Landet, det har man aldrig tidligere hørt. Der er talrige Udtalelser, der vise, at det laa langt fra de Tanker, der besjælede de Mænd, som vare med til at sætte § 49, den gamle § 52, ind i Grundloven. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet i stærke Ord gjorde gjældende, at hans Opfattelse er ikke dikteret af Regjeringen, saa skal jeg ikke modsigge ham paa dette Punkt, men jeg skal kun yttre min Forundring over, at man ingenstunde, førend denne Regjering fremkom med Udtalelser, der gif ud paa at forsvare det

Regimente, der nu føres her i Landet, har hørt noget Forsvar i den Retning, f. Ex. den Opfattelse af det private Initiativ, at ikke et enkelt Medlem eller flere Medlemmer tilfammen skulde have Ret til at indbringe en provisorisk Lov i Thinget, og at naar den blev forfattet, denne Forfættelse da ikke skulde være retsgyldig. Den Opfattelse har man aldrig hørt udtale, før den nuværende Regjering fremkom dermed, saa at jeg tror at have nogen Grund til mene, at det var den Oplysning, som med Et har grebet det ærede Medlem, da Regjeringen udtalte den. Siden er det saa gaaet over i det ærede Medlem og er blevet til Rjød og Blod hos ham, medens det ikke har været det i samme Grad, før han hørte det udtalt fra Ministerbænken.

Berg: Jeg vil udtale min Glæde over, at vi endelig faae Velighed til at afgive et Votum i den foreliggende Sag. Det er jo allerede længe siden, at vi gjenmødt den Periode, hvorom her er Tale. Maaste jeg i Forbindelse hermed maatte spørge den ærede Ordfører i hans Egenstaa af Formand for det paagjældende Udvalg, om vi ogsaa snart kunne faae Velighed til i Flugt med denne Afstemning at give vor Mening til Kjende om den Uoverensstemmelse, der er mellem os og Regjeringen angaaende tidligere Statsregnskaber. Det følgende Statsregnskab kommer vel ogsaa med. Det kunde give et ganske godt Indtryk og en god Forklaring af den Stilling, der er mellem Ministeriet og Folkethinget paa dette Omraade, naar vi sit affagt vore Vota angaaende Spørgsmaalet om Decharge fra vor Side for Ministeriets Finantsførelse. — Jeg har iøvrigt bedet om Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger angaaende den Finantsperiode som der her er Tale om. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), hvis Stilling jeg beklager særdeles — det er en tung Byrde, han har taget paa sig, at ville forsvare det, som jeg haaber Folkethinget enstemmig fordømmer — mente, at det Altsammen er meget godt under normale Forhold, ogsaa de grundlovmæssige Grundføretninger, som den ærede Ordfører saa klart har fremstillet for os, men det forekommer mig, at han derved erkjender, at vi ere udenfor det Normale, altsaa ude over det Grundlovmæssige, ude paa Vilkaarlighedens Veie. Det forekommer mig, at den logiske Slutning af hans Udtalelse om, at Ordførerens Udtalelse passer paa normale Forhold, maa være den, at han i Virkeligheden erkjender, at nu ere vi ude over Grændsen, udenfor Grundloven, ude paa Vilkaarlighedens Veie,